

Nr B 233

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, om avskaffande av ortsgrupperingen inom beskattningen, m. m.

Den ej ovanliga föreställningen att en svensk riksstat skulle vara en förhållandevis slutlig och fast plan för statens hushållning saknar i betydande grad verklighetsunderlag. Den osäkerhet som särskilt i en rörlig konjunktursituation vidlåder alla inkomstberäkningar medverkar härtill. Men det gör i måhända än större utsträckning det i och för sig ej tillfredsställande systemet med tilläggsstater för nytillkommande utgifter, vilket under efterkrigsåren blivit » normalt », det förhållandet att mycket betydande utgifter täcks av anslag av en natur, som gör stora anslagsöverskridanden möjliga, samt den förbrukning av äldre anslag i verksamheten, vilken blivit en nästan oöverskådbar faktor i utgiftsutvecklingen.

Det borde vara möjligt att komma fram till en statsfinansiell teknik som ger regering och riksdag ett fastare grepp över statens utgifter och som därmed skapar en av förutsättningarna för en planmässig finanspolitik. Speciellt ur den synpunkten att en sådan finanspolitik måste ingå som ett av leden i en aktiv konjunkturpolitik och med hänsyn till de anspråk som inför ett komplicerat konjunkturläge då måste ställas på densamma, är detta problem av sådan betydelse och sådan storleksordning att riksdagen kan begära att regeringen ägnar det särskild uppmärksamhet. Det är naturligt att i detta sammanhang frågan om de avskrivningsbehov, som för anledes av den statliga verksamheten, observeras och att tidsenliga men fasta regler för dessa avskrivningar etableras.

Det är — under alla förhållanden inför ett konjunkturläge, som kan befaras komma att innefatta tendenser såväl till avmattning i den ekonomiska aktiviteten som till allmänna prisstegringar och till allvarliga påfrestningar på en otillräcklig valutareserv — väsentligt att driftbudgeten läggs upp på ett sådant sätt att *dess* inkomster har utsikter att täcka *dess* utgifter. Det låter sig naturligtvis sägas att skiljelinjen mellan drift- och kapitalbudget alltid i någon mån är godtyckligt dragen. Men det förhållandet att det i statens verksamhet liksom i varje företags finns gränsfall mellan förbrukning och placering av medel är inget skäl att låna pengar till förbrukningsutgifter. Det avgörande är att uppdelningen av utgifterna på de två användningsändamålen vidhålls konsekvent och inte tillåtes variera med hänsyn till önskvärldheten att formellt om ej reellt balansera eller över-

balansera driftbudgeten. I vilken mån statens löpande inkomster räcker för dess löpande utgifter och för rimliga avskrivningar bestämmer behovet av skatteuttag. En underbalanserad driftbudget innebär alltså icke endast en påspädning av konsumtionsbenägenheten i samhället med de risker detta skapar för prisstabiliteten och sysselsättningen utan dessutom en lagrad nödvändighet att höja skatterna. Risken för skattehöjningar ingår, då den anses realistisk, som ett allt betydelsefullare element i varje ekonomisk framtidsbedömning som medborgarna måste göra. Den skärper självfallet anspråken på räntabilitet i varje utvidgnings- och rationaliseringsprojekt och verkar därigenom avmattande på viljan till initiativ.

Den svenska driftbudgeten innehåller på sin inkomstsida avsevärda medel, som trots att de bokförs på konsumtionsdelen av budgeten, är speciellt avsedda för investeringar. Dit måste räknas de intäkter huvuddelen av beskattningen på motorismen ger. Detta har på senare tid så hårt markerats, att avkastningen på de motorskatter som tänkts kunna utnyttjas för förbrukningsutgifter särredovisas. Till de för anläggningsarbeten bestämda inkomsterna hör också det väsentliga av vad energiskatten ger. Sammanlagt rör det sig om någonting mellan 1 300 och 1 500 miljoner kronor om året.

Naturligtvis kan det inte hävdas, att de investeringsinkomster på driftbudgeten, som ett visst år kommer in, i sin helhet just detta år med nödvändighet måste utnyttjas. Både av tekniska skäl och därför att behövlig planering kräver tid kan en förskjutning mellan olika år vara motiverad. Men då anledning finns att räkna med avtagande investeringsbenägenhet och avsaknade aktivitet, är det god konjunkturpolitik att satsa helt på de investeringar för vilka medel redan finns. Detta bör först och främst ta sig det uttrycket, att de löpande skatteinkomsterna av detta slag till fullo får resultera i anläggningsarbeten men i en ytterligare skärpt situation också leda till utnyttjande av tidigare reserverade medel, trots att detta senare i praktiken betyder ökad statlig upplåning. Investeringar i vägar, kraftverk, distributionsanläggningar för elektrisk energi, atomkraftverk och anläggningar för lagring av flytande drivmedel och bränsle måste nämligen betraktas som i hög grad produktiva och produktionsbefrämjande. Förbättrade förutsättningar för rationella transporter måste anses vara förutsättningen för kostnadssänkningar i produktionen och för minskat importbehov, då de minskar förslitning och bränsleåtgång vid motortransporter.

Uppenbart är att ökat vägbyggande och energiskattens disposition för avsedda ändamål omöjliggör, att medel från de specialsatter det här rör sig om tillgripes för att täcka driftbudgetens konsumtionsutgifter. Då dessa — som ovan framhållits — bör täckas av löpande inkomster, framstår nödvändigheten av sammanpressade statliga förbrukningsavgifter än klarare, även ur konjunkturpolitisk synpunkt.

Under debatten om möjligheterna att hejda den fortskridande inflation, inför vilken man ej heller med hänsyn till sysselsättningens stabilitet får resignera, har det från fler och fler håll hävdats att icke endast utgiftsöverskott på driftbudgeten utan också mycket höga statsutgifter där i och för sig verkar inflationsdrivande eller inflationsuppladdande. Starka, erfarenhetsmässigt grundade skäl talar för att denna uppfattning är riktig. Om sambandet: allmänt stigande priser—stigande produktionskostnader—försämrad konkurrenskraft såväl på export- som importsidan—påfrestningar på sysselsättningen och på valutareserven, som i sin tur ytterligare begränsar den konjunkturpolitiska rörelsefriheten, torde ej råda några delade meningar. Sänkta statliga konsumtionsutgifter måste därför ingå i beredskapen för en oenhetlig och riskfylld ekonomisk situation.

Men — de sänkta statsutgifterna är på samma gång ofrånkomliga som grund för sänkta och rationaliserade skatter. För allmänna skattesänkningar av en sådan omfattning, att människorna märker dem, och av en sådan utformning, att naturliga höjningar i arbetsförtjänster och av sparinsatser och risktagande icke kan anses bli »straffbeskattade», talar på ett övertygande sätt hänsynen till framstegstakten i den enskildes och samhällets ekonomiska villkor. Men även särskilda skäl härför kan anföras i ett läge, då det gäller att höja produktivitet, sänka kostnader och främja viljan till nya initiativ. En skattesänkning och kanske framför allt den säkra förvissningen om kommande skattesänkningar måste motverka tendenser till inaktivitet och skapa en atmosfär, där den överdrivna försiktigheten förefaller mindre nödvändig än eljest. Man kan beklaga att skattetänkandet brett ut sig men inte bortse från detta mycket allmänna faktum. Är man därtill angelägen att anordna skattesänkningar så, att den frivilliga sparinsatsen får ökad tyngd — blir lockande och lönande — vid planeringen av dispositionen av det stora antalet inkomster, kan några egentliga risker icke anses förenade med ett tidsmässigt planerat skattesänkingsprogram som konjunkturpolitiskt medel.

Att det frivilliga sparandet snabbt och väsentligt ökar och söker sig till långfristiga placeringar är också i det hänseendet konjunkturpolitiskt nödvändigt att endast därigenom kapitalmarknaden kan beräknas bli så försörjd att den kan fylla sin funktion. Det gäller att få fram ett ur stabilitetssynpunkt godkännbart utrymme på kapitalmarknaden för expanderande produktiva och produktionsbefrämjande investeringar inom såväl den enskilda som den offentliga sektorn. Om en kapitalmarknad och en kreditmarknad skall i verklig mening kunna fungera, måste den emellertid också få fungera fritt, utan politiska ingrepp, utan ransoneringar och utan regleringar, vilka — då de tillgripes — förklaras vara av tillfällig och övergående natur men som har en särskild förmåga att permanenta sig själva. Allt tyder på att stora anspråk både på kort och lång sikt kommer att riktas mot marknader där sparande av olika slag utbjudes. En sovring

måste alltså ske. Då just den relativa knappheten på resurser ställer kravet om effektiv användning av dessa med särskilt eftertryck, är det speciellt angeläget att produktivitet och räntabilitet får fälla utslaget i konkurrensen mellan investeringsönskemålen. Det är varken befogat eller rationellt att ingripa i denna sovring genom att tillförsäkra offentliga investeringsönskemål företräde. Att på detta sätt utnyttja de politiska instansernas rätt att bestämma medför risker för ett fördröjande av den kostnadsanpassning som oundgängligen krävs för att vi med full kraft skall kunna konkurrera om sysselsättningen. Det betyder i realiteten en fordran på att få dirigera både konsumtion och arbetskraft från myndigheternas sida. Staten bör alltså täcka även expanderande investeringsutgifter på marknaden och göra det utan stöd av några speciella företrädesrättigheter.

Att ett godtagande av regeringens budgetplaner skulle föra till en icke balanserad driftbudget är alldeles uppenbart. Hur stor bristen mellan löpande inkomster och löpande utgifter kommer att bli, är omöjligt att nu ange. Utgiftsoverskottet i renodlad bemärkelse — fastställt alltså utan hänsyn till interna låneoperationer inom driftbudgetens ram — torde komma att röra sig om mer än 200 miljoner kronor.

Det är först och främst mot denna bakgrund man har att se de förslag till utgiftsbegränsningar som vi i högerpartiet vid sommarriksdagen på nytt underställt kamrarnas prövning — högerpartiets utgiftsalternativ.

I utgifter, som direkt avser förbrukning, har vi föreslagit besparingar på sammanlagt 483 miljoner för budgetåret 1958/59. Härifrån skall dragas utgiftsökningar på sammanlagt 12 miljoner kronor, som föranledes genom av oss väckta förslag. Nettobesparingarna uppgår alltså till 471 miljoner kronor. Därtill skall sedan läggas inkomstökningar för staten under samma budgetår på 105 miljoner kronor, vilka skulle framkomma vid bifall till olika yrkanden med denna innebörd som vi ställt. Driftbudgetens förbättring är därmed uppe i 576 miljoner kronor. Våra förslag på bostadspolitikens område leder vidare till att utgifterna på driftbudgeten för avskrivningar kan reduceras med 150 miljoner kronor. Detta innebär en sammanlagd förstärkning på driftbudgeten för budgetåret 1958/59 med 726 miljoner kronor.

Hänsyn måste emellertid tagas till den omständigheten att regeringens budgetförslag på driftbudgeten innehåller en fiktiv inkomstpost — de s. k. reaktiverade tillägglånen — på cirka 290 miljoner kronor. I en realistisk budgetkalkyl bör denna inkomstpost icke upptagas. Borträknar man beloppet i fråga, vilket alltså i och för sig innebär en avsevärd förstärkning i förhållande till regeringens budgetalternativ, kvarstår dock för ytterligare förstärkning av driftbudgeten för budgetåret 1958/59 och för konjunkturpolitiskt motiverade skattesänkningar ett belopp av 436 miljoner kronor.

I viss utsträckning borde alltså en intensifiering av vägbyggandet och anläggningar för energiändamål vara möjlig utan risk för sprängd driftbudgetram redan under löpande år, om en sådan med hänsyn till sysselsättningen visar sig önskvärd.

Redan med hänsyn till det svenska skattesystemets konstruktion är det nödvändigt att en planering för skattesänkning sker på minst två års sikt. I nuläget tillkommer dessutom den avgörande omständigheten att det är den säkra förvisningen om förestående och successivt större skattesänkningar, som främst låter sig utnyttjas för att indirekt påverka människornas ekonomiska planering. Det egentliga undantaget från denna huvudregel är de rationaliseringar främst i företagsbeskattningen, vilka kan beräknas verka snabbt produktivetsfrämjande och ägnade att driva på viljan och förmågan att sänka utgifterna i produktionen eller likaledes snabbt och omedelbart främja sparandet.

Det väsentliga behovet av utgiftsbegränsningar föreligger alltså för budgetåret efter detta — för 1959/60.

De besparingsförslag vi i högerpartiet redan underställt riksdagen skulle budgetåret 1959/60 slå igenom i statsutgiftsminskningar, som med 234 miljoner kronor överstiger årets utgiftsminskningar. Nettobesparingarna för detta senare budgetår kan alltså — inklusive besparingar på avskrivningsanslagen — beräknas uppgå till 855 miljoner kronor. Därtill skall så läggas den inkomstökning på 105 miljoner kronor som tidigare redovisats. Den sammanlagda budgetförstärkningen för budgetåret 1959/60 uppgår alltså till 960 miljoner kronor (med 705 miljoner kronor netto sänkta förbrukningsutgifter, 150 miljoner kronor i besparade avskrivningsmedel och 105 miljoner kronor i inkomstförbättringar).

»Normalt» bör statens inkomster från detta till nästa budgetår stiga med 500—600 miljoner kronor. Till denna storlek kan den automatiska stegring beräknas, som återspeglar den fortskridande utvecklingen i samhällslivet. Mot utsikterna till automatiska inkomststegringar skall vägas riskerna för automatiska utgiftsstegringar. Med hård återhållsamhet borde det vara möjligt att hålla dessa under 300 miljoner kronor. Statsfinansiellt utrymme för regelmässiga avskrivningar skulle då förefinnas vid oförändrat skatteuttag.

Det avgörande är självfallet inte de absoluta beloppen för de olika budgetåren utan skillnaden dem emellan. Det kan då konstateras att högerpartiets planering för en starkare budget och för en skattesänkingsbudget ger ett driftbudgetmässigt utrymme för den konjunkturpolitik, den finanspolitik och den skattepolitik som partiet förklarat sig ämna föra, vilket från innevarande till nästa budgetår växer med 524 miljoner kronor.

Att de skenbart exakta siffror som här anförts icke gör anspråk på att vara absolut exakta utan närmast är att betrakta som illustrationer till en målsättning beror på grundmaterialets art.

Det kan icke vara nödvändigt att upprepa de speciella motiveringar, som i olika sammanhang givits för vart och ett av de förslag till skattereformer vi framlagt.

En »tidtabell» — en sammanfattande uppräknig med tidsangivelser av dessa skattesänkingsförslag kan dock vara befogad.

Från och med inkomståret 1958 borttages den extra bolagsskatten.

Den 1 augusti 1958 sänkes skatten på motorbränsle, speciellt avsedd för den tunga trafiken och fordonsskatten på tyngre nyttomotorfordon.

Den 1 augusti 1958 borttages skatten på glass.

Från och med den 1 januari 1959 borttages sockerskatten.

Den 1 januari 1959 höjes det statliga ortsavdraget för familjer med barn med 500 kronor.

Den 1 januari 1959 avskaffas dyrortsgrupp II vid beskattningen och de kommuner, som nu hänföres dit, uppflyttas till dyrortsgrupp III.

Den 1 januari 1959 borttages kvarlåtenskapsskatten utan att någon höjning göres i arvslottsbeskattningen.

Från och med inkomståret 1959 fastställs lägsta procenten för varulagervärdering till 30 procent i stället för 40 procent.

Från den 1 juli 1959 beviljas skattebetalarna en »skatterabatt» på tio procent av den direkta statsskatt, som skall erläggas under andra halvåret 1959.

Från den 1 januari 1960 träder med denna motion föreslagna skatteskalor i kraft vid en uttagningsprocent av 100.

Från och med 1960 får den skattskyldige i sin deklaration göra avdrag för

a) under föregående år gjorda besparingar för bostadsändamål intill ett sammanlagt belopp under fem år på 5 000 kronor för ensamstående och 10 000 kronor för äkta makar;

b) under föregående år gjorda amorteringar på eget hem eller insatslägenhet, som överstiger 1½ procent av taxeringsvärdet, dock högst 700 kronor per år;

c) inkomst under föregående år av aktier eller andelar i ekonomisk förening, intill 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för äkta makar.

De skattesänkningar, som återfinnes i denna »tidtabell», kan under nu löpande budgetår beräknas minska statens inkomster med 177 miljoner kronor, vilket — eftersom nettobesparingarna med borträknande av den fiktiva inkomstposten enligt regeringsalternativet uppgår till 436 miljoner kronor — betyder att i år cirka 40 procent av det utrymme som skapas tages i anspråk för skattesänkingsändamål. Cirka 60 procent av dem kan alltså utnyttjas för att i skattesänkingsperiodens inledning få till stånd en starkare driftbudget.

För budgetåret 1959/60 skulle »inkomstbortfallet» bli 634 miljoner eller 457 miljoner mer än i år. Den totala skattesänkningen motsvarar då 66 procent av det utrymme till vilket högerpartiets politik fört.

Budgetåret 1960/61 slår de skatteskalor som vi föreslår vid ett skatteuttag med 100 procent igenom fullt. Med nu kända premisser kan detta beräknas medföra ett inkomstbortfall för staten på sammanlagt 600—625 miljoner, vilket innebär en sammanlagd ökning i detsamma i förhållande till föregående budgetår med mindre än 300 miljoner kronor. Driftbudgetmässigt utrymme borde alltså även detta år föreligga men uppenbart endast under förutsättning av fortsatt återhållsamhet med statsutgifterna. Den framställning vi gjort om åläggande för verk och myndigheter att vid sina anslagsäskanden alternativt göra förslag till sin verksamhet inom en krympt anslagsram är alltså ytterst angelägen. Detta blir särskilt påtagligt eftersom vi från och med budgetåret 1960/61 har att räkna med statsfinansiella påfrestningar av den beslutade folkpensionsreformen vilka icke helt kan motvägas av de ofrånkomliga höjningarna i folkpensionsavgiften och begränsningarna i statsanslagen till de inkomstprövade, kommunala folkpensionsförmånerna.

Vi hävdar att staten ej bör med upplånade medel täcka utgifter på driftbudgeten. Kapitalbudgetens behov av medel utöver dem, som leds dit med avskrivningar, bör däremot tillgodoses genom upplåning — på marknaden. Det måste då vara angeläget att detta lånebehov hålles så begränsat att verkliga utsikter föreligger att finna placerare, beredda att ställa de erforderliga sparmedlen till förfogande, och att människorna intresseras för att på olika sätt satsa de behövliga medlen. Vi har föreslagit, att pengar för de likvider till säljaren av LKAB-aktier, vid vilka regeringen trots våra invändningar bundit statsverket, skall anskaffas genom aktiernas försäljning i småposter till medborgarna. Likaledes har vi begärt att den statliga bostadslånegivningen skall utbytas mot ett system med kreditgarantier. Båda åtgärderna skulle verka sanerande på kapitalbudgeten och begränsande på dess lånebehov.

Vi åberopar det anförda och hemställer,

- 1) att riksdagen måtte i princip besluta, att skattegrupperingen skall avskaffas,
- 2) antaga följande

a) *Förslag*
till

Förordning om antalet ortsgupper vid skattegrupperingen

Härigenom förordnas, att antalet ortsgupper, som avses i 48 § 1 mom. kommunalskattelagen och 8 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt skall från och med den 1 januari 1959 tills vidare utgöra tre (ortsgrupp III — ortsgrupp V).

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. I samband därmed skall förordningen den 5 juni 1953 om antalet ortsgupper vid skattegrupperingen (nr 406) upphöra att gälla;

b) *Förslag*

till

Förordning om ändrad lydelse av 8 § 1 mom. och 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt

Härigenom förordnas, att 8 § 1 mom. och 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

8 §.

1 mom. Skattskyldig fysisk — — — 48 § 1 mom. kommunalskattelagen.

Skattskyldig som under beskattningsåret varit gift och levttillsammans med andra maken äger, därest han haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och som vid beskattningsårets utgång icke fyllt 16 år, åtnjuta statligt ortsavdrag med följande belopp, nämligen i ortsgrupp I 3 860 kronor, i ortsgrupp II 4 020 kronor, i ortsgrupp III 4 180 kronor, i ortsgrupp IV 4 340 kronor och i ortsgrupp V 4 500 kronor.

Annan skattskyldig som under beskattningsåret varit gift och levttillsammans med andra maken, åtnjuter statligt ortsavdrag med följande belopp, nämligen i ortsgrupp I 3 360 kronor, i ortsgrupp II 3 520 kronor, i ortsgrupp III 3 680 kronor, i ortsgrupp IV 3 840 kronor och i ortsgrupp V 4 000 kronor.

Skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, äger, därest han varit ogift (varmed i denna paragraf jämställas änking, änka eller frånskild) och haft hemmavarande barn för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat, att åtnjuta statligt ortsavdrag med belopp som i andra stycket sägs.

Gift skattskyldig, — — — om barnet.

Annan skattskyldig än i andra, tredje, fjärde eller femte stycket sägs (ensamstående) äger åtnjuta statligt ortsavdrag med följande belopp, nämligen i ortsgrupp I 1 680 kronor, i ortsgrupp II 1 760 kronor, i ortsgrupp III 1 840 kronor, i ortsgrupp IV 1 920 kronor och i ortsgrupp V 2 000 kronor.

10 §.

1 mom. Statlig inkomstskatt — — — angivna grundbelopp.

För skattskyldig, som åtnjuter ortsavdrag med belopp som beräknats enligt 8 § 1 mom. andra eller tredje stycket och som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgör grundbeloppet:

när den beskattningsbara inkomsten icke överstiger 8 000 kronor: 10 procent av den beskattningsbara inkomsten;

när den beskattningsbara inkomsten överstiger:

8 000 men icke	12 000 kr:	800 kr för	8 000 kr och	14 % av återstoden;
12 000 » »	16 000 »	1 360 » »	12 000 » »	18 % » »
16 000 » »	20 000 »	2 080 » »	16 000 » »	23 % » »
20 000 » »	25 000 »	3 000 » »	20 000 » »	28 % » »
25 000 » »	30 000 »	4 400 » »	25 000 » »	33 % » »
30 000 » »	40 000 »	6 050 » »	30 000 » »	38 % » »
40 000 » »	60 000 »	9 850 » »	40 000 » »	43 % » »
60 000 » »	100 000 »	18 450 » »	60 000 » »	48 % » »
100 000 » »	150 000 »	37 650 » »	100 000 » »	53 % » »
150 000 » »	200 000 »	64 150 » »	150 000 » »	58 % » »
200 000		93 150 » »	200 000 » »	63 % » »

För annan i detta moment avsedd skattskyldig än i föregående stycke sägs utgör grundbeloppet:

när den beskattningsbara inkomsten icke överstiger 4 000 kronor: 10 procent av den beskattningsbara inkomsten;

när den beskattningsbara inkomsten överstiger:

4 000 men icke	6 000 kr:	400 kr för	4 000 kr och	14 % av återstoden;
6 000 » »	8 000 »	680 » »	6 000 » »	18 % » »
8 000 » »	10 000 »	1 040 » »	8 000 » »	22 % » »
10 000 » »	12 000 »	1 480 » »	10 000 » »	26 % » »
12 000 » »	16 000 »	2 000 » »	12 000 » »	30 % » »
16 000 » »	20 000 »	3 200 » »	16 000 » »	34 % » »
20 000 » »	30 000 »	4 560 » »	20 000 » »	38 % » »
30 000 » »	40 000 »	8 360 » »	30 000 » »	42 % » »
40 000 » »	60 000 »	12 560 » »	40 000 » »	46 % » »
60 000 » »	100 000 »	21 760 » »	60 000 » »	50 % » »
100 000 » »	150 000 »	41 760 » »	100 000 » »	55 % » »
150 000 » »	200 000 »	69 260 » »	150 000 » »	60 % » »
200 000		99 260 » »	200 000 » »	65 % » »

Ändå att — — — denna inkomstdel.

Med familjestiftelse — — — ekonomiska intressen.

Denna förordning träder vad angår 8 § 1 mom. i kraft den 1 januari 1959; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1959 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1959 eller tidigare år. Beträffande 10 § 1 mom. träder förordningen i kraft den 1 januari 1960; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1960 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1960 eller tidigare år.

Stockholm den 3 juli 1958

Jarl Hjalmarson

Martin Skoglund

T. G. von Seth

Leif Cassel

Ernst V. Staxäng

Einar Hægglom

Carl Östlund

Tage Magnusson